

Lina Kežić

NAJUZBUĐENIJA SAM BILA U DRUŠTVU KNJIŽEVNIKA UMBERTA ECA

Počela sam raditi u proljeće 1976. godine kao lektorica i redaktorica u Dnevniku. To je još bilo vrijeme vrlo ozbiljnih bitaka oko jezika. Još ne mogu shvatiti da ću uskoro prestati raditi posao koji volim, kaže novinarka i urednica za kulturu HRT-a koja ubrzo ide u penziju. Piše Klara Rožman

Još ne mogu pojmiti da ću za nekoliko tjedana prestati raditi posao koji volim. Ali, činjenica je da će se uskoro navršiti četrdeset i dvije godine otkako sam došla najprije na Televiziju Zagreb pa na Hrvatsku radioteleviziju. A 1. studenog napunilo se i četrdeset godina radnog staža. Golem je to broj godina i sve sam ih provela u Informativnom programu! Počela sam raditi u proljeće 1976. godine kao lektorica i redaktorica u Dnevniku. To je još bilo vrijeme vrlo ozbiljnih bitaka oko jezika.

Kultura kao život

Bilo je zanimljivo i uzbudljivo. No, s vremenom mi je i dosadilo, jer kad mi je netko od kolega prilazio, već sam znala koje greške donosi na stol! Činilo mi se da radim uzaludan posao. Ubrzo sam počela raditi paralelno novinarski posao u Redakciji kulture - govori Lina Kežić, HRT-ova doajenka, urednica i novinarka koja se prije četrdesetak godina za

kulturu opredijelila jer joj je to, kaže, bilo najprirodnije stanje.

- Diplomirala sam komparativnu književnost, filozofiju, sociologiju, kao i ondašnju jugoslavistiku na Filozofskom fakultetu te poslijediplomski studij književnosti. Nikad nisam požalila što sam se opredijelila za kulturu, a mladim novinarima koji bi željeli pratiti kulturu uvijek savjetujem da odaberu studij na Filozofskom fakultetu jer to im je dobar temelj za buduću nadgradnju. Nema kazališne premijere na kojoj nisam bila već tijekom studija, već onda sam vidjela sve dostupne filmove, posjećivala izložbe i uvijek enormno

čitala - prisjeća se novinarka i urednica HRT-ovih Vijesti iz kulture (emisije koju svake večeri prosječno prati približno 100.000 gledatelja), koju uskoro više nećemo gledati na televizijskom ekranu.

Kome se to događa

- Kako se osjećam kad mislim o odlasku u mirovinu? Još mi se čini kao da se to događa nekom drugom. Trenutno radim dokumentarni film o akademiku Viktoru Žmegaču i istodobno svoj posao u Redakciji. Kao i uvijek, mnogo radim, pa sam tako tijekom Interlibera, primjerice, nakon montaže dokumentarca, svaki

*KAO U MLADOSTI, I
 DANAS ZAPIŠEM STIH,
 REČENICU, NADAJUĆI
 SE DA ĆE TO DOBITI
 PRIMJERENU CJELINU*

dan imala priloga u Dnevniku i Vijestima iz kulture. I tko bi se onda osjećao kao da je tu negdje oko odlaska - smije se Lina.

- Napraviti dokumentarni film o akademiku Žmegaču smatrala sam svojom dužnošću, iako nisam germanistica (položila sam kod njega samo jedan ispit, i to na poslijediplomskom studiju), ali sam zato snimala priloge njegovim grandioznim kulturološkim knjigama. Na ekranu HTV-a film će, nadam se, biti prikazan negdje u rano proljeće. Ja ću ga, dakle, gledati kao umirovljenica. Zapravo, veselim se mirovini, ali i strahujem zbog nje! Ponajviše zato što nisam mirujući tip, ja sam teška, neizlječiva radoholičarka! Jedan prijatelj mi je znao reći, ne tako davno: 'Pa ti radiš kao honorarac kojem su obećali primiti ga u radni odnos ako bude puno i marljivo radio' - govori Lina, koja još ne može zamisliti kako će izgledati njezin dan kad ode u mirovinu.

Bez planova

- Nemam poseban plan za svoju umirovljeničku svakodnevicu. Ja sam dvostruka nona, imam dvije prekrasne unuke - Tonka ima šest godina, a Klara dvije godine i četiri mjeseca. Svakako ću se intenzivnije družiti s njima i njihovim mamama iako i sada nastojim biti na usluzi... Uz brigu o drugim članovima obitelji, nadam se da ću imati snage, volje i nadahnuća pisati. Bez toga ne znam kako ću. Istodobno, dvojim jesam li više u stanju ozbiljno pisati. Naime, nisam od onih koji su oduvijek znali da će biti novinari, zapravo sam, kada sam tek počinjala stasati, samo željela pisati. U mladim danima objavljivala sam pjesme, kratke proze, književne recenzije, svakovrsne literarne zapise... I danas zapišem pokoji stih, pokoji rečenicu, nadajući se da će to dobiti primjerenu cjelinu - po-

vjerava Lina, koja je prvu pjesmu objavila u petom razredu osnovne škole u časopisu Dječji kutić. Kao djevojčica i kasnije djevojka, puno je objavljivala u splitskim časopisima za književnost. Bilo je tu pjesama, kratkih proza... Svemu tome nastojat će se vratiti kada je više ne budu okupirale brojne poslovne obaveze, a nimalo je ne brine hoće li i kako će živjeti bez toga da svakodnevno obavlja televizijski posao.

- Nekako mislim da ću bez televizije moći. Usvojila sam sve tehnološko-tehničke novotarije, nije mi to bio problem, kao što ne mislim ni da su moje godine problem! Najveći je problem u tome što se danas baš i ne poštuje znanje, što se radi svaštarski i bez pravih uvida, pa i bez entuzijazma, a to mi je najgore! Vladanje tehničkim i tehnološkim vještinama ne čini televizijski proizvod nužno dobrim. Kad odem u mirovinu, neki će mi kolege nedostajati, neki, naravno, neće. Srećom, imam širok krug ljudi s kojima prijateljujem izvan televizije, pa mi druženja neće nedostajati - govori jedna od televizijskih legendi, koja je, kako stoji u televizijskom leksikonu, tijekom svoje bogate i plodne karijere uređivala emisije "Pozivnica", kronike ljetnih kazališnih i filmskih festivala, Vijesti iz kulture... Ujedno je i autorka informativnih dokumentarnih filmova o Dragutinu Tadijanoviću, Marinu Držiću...

Rođendan, kongres

- Na televiziji sam napravila mnogobrojne emisije, ne znam im broja... Ne znam ni koliko sam napravila izravnih prijenosa, studijskih razgovora, a o brojkama dnevnih izvještaja da i ne govorim. Što od svega toga najradije pamtim? U najljepšem sjećanju ostaju mi neki dokumentarci, napravljeni u Informativnom programu, na primjer

**DVOSTRUKA SAM
NONA, TONKA IMA
ŠEST GODINA, KLARA
DVIJE GODINE I
ČETIRI MJESECA**

S kolegicom Okom Ričko. Jeremy Irons, John Malkovich, Vesna Parun samo su neki od lica iz svjetskog i domaćeg kulturnog života kojih se rado sjeća. U domaćim umjetničkim i znanstvenim krugovima stekla je i prijatelje

Njezin je zaštitni znak snježnobijela kosa pa su se neki znali šaliti da oduvijek ima tu boju. Međutim, nekad je bila crnka, samo se toga rijetki sjećaju

OD ZVIJEZDA KOJE SAM UPOZNALA NA PRVO BIH MJESTO STAVILA GLUMCA JEREMYJA IRONSA

'Stotiša', uz 100. rođendan Dragutina Tadijanovića, emisija uz 500 godina Marina Držića, snimljena u Dubrovniku i Sieni, emisija uz 60. kongres P.E.N.-a, koji je održan u čast povijesnog, dubrovačkog kongresa te svjetske udruge 1933. Naravno, tu je i 'Pokret hrvatskih sveučilištaraca 1971.', dokumentarni film za koji sam dobila nagradu i koji je oživio vrijeme kada su mladi ljudi svoj politički angažman doživljavali kao jako važnu stvar, podsjetnik na vrijeme u kojem su mnogi stradali, ali i vrijeme puno emocija, druženja, učenja! Bila sam tada brucosića na Filozofskom fakultetu, sve je bilo uzavrelo, uzbudljivo, imali smo osjećaj da sudjelujemo u povijesnim zbivanjima - priča Lina, koja se raduje što će, kad postane umirovljenica, imati više vremena za posjete voljenoj Dalmaciji.

Splićanka

- Rođena sam i odrasla u Splitu. Moji su korijeni i po majci i po ocu hvarski. Split mog djetinjstva bio je lijep grad, pun sportskih prvaka, uspješnih ljudi, glumaca, pisaca. Bio je mekši, bio je grad u kojem se ugodno živjelo, splitskiji, urbaniji, iako su (poneki) iz Varoša još na tovarima išli raditi u solinska i kaštelanska polja... I suprug mi je Dalmatinac, točnije Dubrovčanin. A po čemu sam još Dalmatinica? Pa ima u meni dišpeta, ne priznajem poraz! Volim splitski govor, osobito volim doći ljeti na Hvar i govoriti bodulski sa svojim rodacima i prijateljima, a volim i klapsku pismu. Još i danas, čim stupim nogom u Split, kao da nisam nikamo otišla. Osjećam da sam doma. Moja najbolja prijateljica, koja živi u Splitu, kaže kako je to zato što živim daleko od Splita. Nostalgija je jaka emocija - naglašava novinarka koja je zahvaljujući televizijskom poslu mnogo putovala i imala prilike

upoznavati mnoge zanimljive ljude.

- Od svih radnih putovanja, naravno, izdvajajući svaki susret s Parizom, u posebno dragom sjećanju mi je Južna Afrika jer je po svemu drukčija. Što se ljudi tiče, bilo je bezbroj ugodnih susreta. I potvrdila bih ono što mnogi govore: što je netko veći umjetnik i pametniji znanstvenik, to je ujedno i bolji i kvalitetniji čovjek! Od svjetskih zvijezda na prvo bih mjesto stavila britanskog glumca Jeremyja Ironsa. Upoznala sam ga zahvaljujući prijateljici, filmskoj kritičarki Branki Sömen. Oduševio me obrazovanošću, finoćom, zainteresiranošću za sugovornika, kao i pohvalom mojoj bijeloj kosi, dakako! A najviše sjećanjem na događaj iz mladih, predglumačkih dana, kad je kao turist boravio u Hvaru i ponio uspomenu na nezaboravnu klapsku pjesmu. Koju godinu kasnije, na filmskom festivalu u Sarajevu, darovala sam mu dvojezičnu 'Pripovied o Dalmaciji'. Jakose razveselio - prisjeća se Lina.

Nekad crnka

Izdava i pisce, osobito one koje je upoznala u neformalnom druženju.

-Primjerice Orhana Pamuka, s kojim sam se susrela prije nego što je postao nobelovac, za njegova boravka na Sajmu knjiga u Puli. Zajedno sa svima nama plesao je na brodu na kojem se dodjeljivala nagrada Kiklop. U sjećanju mi je i uzbuđenje koje sam osjećala razgovarajući s - Umbertoom Ecom. Što se hrvatskih književnika, znanstvenika i umjetnika tiče, mnogi su obogatili moj život. Neki su mi postali i prijatelji - govori novinarka čiji je zaštitni znak i njezina sjajna snježnobijela kosa.

- Čula sam i ja bedastoću da sam oduvijek imala tu boju kose. Nije istina, nekad sam bila crnka - otkriva za kraj.